

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunsten, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14.

Den 15. April 1880.

29. Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

afholdt i 14de Wards Forsamlingssal, den 8de Februar 1880.

(Fra «Deseret News.»)

Vi have forsamlet os her idag, som ofte er Tilsfældet, for at vise den heden-gangne Ønde den sidste Åre. Tiden, med alle dens Foranderligheder og Om-stiftelser, bringer os meget ofte Ansigt til Ansigt med saadanne Ting, som her ere fremstillede for os. Vi komme i Verden, vi kæmpe en lidet Tid med de menneskelige Sorger og Bekymringer, og Lidt efter Lidt ere vi komme over den nærværende Tids Ubehageligheder; Livets trætte Hjul gaan istaa og vi gaa ind i en anden Tilværelse. Som vise, betenk-somme og intelligente Mennesker sommer det sig os, virkelig at betragte den sande Stilling, vi indtage, i Henseende til det Foregaaende, det Nuværende saavel som det Tilkomende.

Angaaende det Foregaaende, have vi alle haft vores Begreber om en Forud-tilværelse. Vi tro, at Gud er Fader til alt Kjøds Mand, ikke alene til de, som frygte ham, men ogsaa til de, der ikke frygte ham og som ere ulydige til hans Love. Han er Fader til Alles Mand, som

og som der figes i Skriften: „Vi ere hans Sønner og Østre“ og udgaaede fra ham. Vi kom i denne Verden for at udføre visse Hensigter, bestemte af den Almægtige, og fordi at det, i den af Herren oprindelig lagte Plan, var anset nødvendigt at vi skulle deltagé i den. Vi havde meget Lidet at gjøre med voit Komme her; alle Ting beveger sig på naturlige Principer. Men vi have dertil mod Indsydelse over vore Unliggendør medens vi ere her i en Prævetilstand. Angaaende vor Vortgang herfra, have vi i nioghalvfems af hundrede Tilsfælde eller flere, kun Lidet at gjøre.

Der er visse uudgrundelige Hensig-ter forbundne med den guddommelige Plan, som Menneskene i Almindelighed ikke omfattede. Vi vide kun meget Lidet om den Verden i hvilken vi leve og om dens Befolkning; men hvad og hvor meget vide vi angaaende det Foregaaende eller hvad der ligger i Fremtiden? Lad os først spørge: Hvem kan forstaa Guds Hensigter vedrørende Jordens Organi-

sation, dens Befolning og hvorledes den opholdes, angaaende Nationernes Stilling og Fremtid, eller i Henseende til Verden selv og de forskjellige Forandringer, der endnu ville finde Sted paa den? Lad os dernæst spørge: Hvem af os vide noget Bestemt om os selv, om de Indsynder, ved hvilke vi regjeres og paavirkes, om Mørkets Magter eller Lysets Magter, af hvilke vi ere omgivne? Hvor mange af os kunne fatte disse Ting? I Sandhed meget Faa. Efter hvad jeg forstaar, var det Guds Plan med vort Komme her, at give os Legemer, for at Anderne, som forud vare stakte, kunde have Tabernakler, hvori de kunde leve og eksistere, bevæge sig og handle som materielle Besnær, om I behage; og at overensstemmende med visse for os usatelige Love, vedrørende Menneslægten og Menneskets fremtidige Bestemmelse og Verdenen i hvilken vi leve; — at ved Forening af Legeme og Aand og deres Lydighed til visse Love, som den store Elohim har given til sit Folks Styrelse, paa det at de kunde blive mere ophøjede, mere udmarkede og mere hellige end det vilde være muligt for dem, dersom de ikke vare komme her for at hebo disse Tabernakler og kjæmpe med de forskjellige Ønder, til hvilke Kjødet er Arving.

Under disse Omstændigheder har han fra Tid til anden bekjendtgjort sin Billie til Menneskene. Han har i forskjellige Tidsalder opreist Mænd, med hvem han har staat i Forbindelse og til hvem han har tilkjendegivet sin Billie, og under visse Omstændigheder meddelt sin Lov, og han har gjort dem til sin Mund for Menneskeslægten og gjennem dem aabenbaret Liv og dets Principer; han har aabnet Himmelene og meddelt Menneskene Kundskab om Fremtiden; han har tilkjendegivet sit højeste Mishag eller bevisst sit Had til Ondt og Ugudelighed af enhver

Art, samt vist dem de slette Resultater der ville flyde af at følge denne Bej. Disse Mænd have i de forskjellige Tidsalder, i hvilke de have levet, advaret Folket og Nationerne mod at gjøre Ondt og søgt at opmunstre dem til at gjøre Godt, idet de frembare Principer for dem, der kunde bringe dem evigt Liv i de celestiale, terrestriale eller telestiale Riger. Disse Mænd og disse Principer have mere eller mindre gjort Indvirkning paa Menneslægten; men denne har dog stedse været i Besiddelse af en mere eller mindre stridbar Aand overfor Gud, Dyd, Sandhed, Renhed, Hellighed og disse Principer, som vare beregnete paa at ophøje og forædle Menneskene gennem Tid og de kommende Evigheder. Disse to Magter have virket blandt Jordens forskjellige Nationer og Folkeslag i de forskjellige Tidsalder. Det synes undertiden forunderligt for Menneskene at alle Ting skulde gaa som de have gaaet; de forstaa ikke Guds Menig, Hensigter eller Bestemmelser, ja selv Guds Love. Endel af disse Love have i Virkeligheden ikke været almindeligt bekjent blandt Menneskene. Tillad mig at sige, at der er evige Love, der eksistere med Guderne i de evige Verdnner, fra hvilke de ikke kunne afgive og til hvilke de ere bundne i alle deres Handlinger. Jeg vilde juft have sagt som vi ere; men jeg vil ikke sige som vi ere, men som vi burde være: underkaste os Herrens Love i alle vores Handlinger, thi det er absolut nødvendigt, at Menneskene skulle være satte paa Prøve i en Prøvetilstand. Det var ligesaa nødvendigt at Satan, om I behage, skulde udøve sin Magt, som at Gud skulde udøve sin. Dette er en Ting, som Menneskene ikke altid forstaa, og de forstaa i Virkeligheden kun meget Lidet om det. Vi blive sagte, at det er nødvendigt, at der er 'en Modstand i alle

Ting: Godt og Dindt, Lys og Mørke, Lykke og Ulykke, Fordærvelse og Usfordærvelse, Liv og Død, Himmel og Helvede.

Vi tale om en Fremtid og om Himmelnen, om hvilke Menneskene have visse ubestemte Begreber. Somme mene, at Himmelnen er udenfor Tid og Rum. Det er en Slags poetisk Tanke, som lyder meget smukt; men hvor er et saadant Sted? Naar vi ville nøje overveje det og bruge vor sunde Fornuft, maa vi naturligt komme til den Slutning, at det er Ingensteds. Menneskene have antaget forunderlige Forestillinger og Begreber angaaende Fremtiden, af hvilke mange have været falske, naragtige og taabelige, men Sagen er, at det er umuligt for Mennesket uden Hjælp af Guds Abenhænger, at fatte Noget om ham. Job siger: „Mon Du kan finde det, Gud haver ransaget? mon Du vil finde den Almægtiges Fuldkommenhed? Den er saa høj som Himmelnen, hvad vil Du gjøre? den er dybere end Helvede, hvad kan Du vide.“

Vi blive tydeligt sagte, at Ingen kender det, som er i Gud, uden ved Guds Aand. Hvorledes skal man kunne opnaa dette, undtagen man er i Besiddelse af det Lys og den Aand, som er ifstand til at meddele denne Kundskab? En Kjendskab til Gud er udenfor det uinspirerede Menneskes Rækkene. Hvem kan bortdrage Sløret for den usynlige Verden? Hvem kan, saaledes som nogle Mænd have funnet, trænge ind i Fremtiden, se ind i de kommende Tidsalbres Mørke og se Guds Hensigter og Planer fremrulle for dem i hele deres Majestet, Hærlighed og Storhed, om hvilket hverken de, vi eller Nogen kan gjøre sig noget Begreb uden ved denne Aands Indslydelse? De kende det ikke, thi det er udenfor deres Rækkene.

Vi se Menneskene strides og klan-

res om religiøse Gjenstande, over Ting, som de i Virkeligheden ikke kende det Mindste til og som de ere ligesaa uvident om som et nysgådt Barn. De føre lange Ordstrid om visse Principer, Væresætninger og Theorier, og holde lange Debatter om dem, som oftest endende med Uenigheder saavel i Familiene som i Samfundet; ofte forfølger den Ene den Anden, ja selv til Døden, og det Hele drejer sig om Ting, som Ingen af dem har den mindste Forstand paa selv. Dette er Altammen Taabelighed.

Hvorledes ere Guds Følelser overfor Menneskeslægten? Han føler, at de ere hans Børn. Hvad, Alle? Ja; de Hvide, Sorte, Røde, Jøder, Hedninger, Kristne og alle Klasser og Grader af Mennesker; han interesserer sig for Alle, hvilket han har gjort fra Begyndelsen af og vil fremdeles vedblive at gjøre saa indtil Enden. Han vil gjøre, hvad der ligger i hans Magt for Menneslægtens Gode, Belsignelse og Dphøjelse, baade i Tid og i Evighed, overensstemmende med disse evige Principer, som jeg har henvis til, og fra hvilke han ikke selv kan afvige. Undertiden opstaar Modfølelser i os overfor andre Samfund, fordi de ikke tanke eller tro som vi, og vi ere tilbøjelige til at dadle dem for det. Nu, det er deres egen Sag. Hvorledes, vilde De tillade Enhver at dyrke Gud som de behage? Ja, i Sandhed. Og selv om De vidste, at de vare vildfarne? Ja. Jeg ønsker ikke at legge Baand paa Menneskers Følelser eller Handlinger, Gud gjør det ikke engang selv; han overlader til deres egen Billie at kjæmpe med Propvelser, Fristelser, Ugudeligheder og Ondstab af enhver Slags, som er i Verden, og til hvilke Menneskene ere eller kunne blive henfaldne. I midlertid forelægger han dem visse Principer, og ønsker at lede dem til sig, dersom de ville

lade dem lede; men dersom de ikke ville, gjør han det Bedste ved dem, han kan. I nogle Tilfælde har han været nødt til at komme ud, som der er sagt: „i sin grumme Bredé“, over Jordens Nationer og Folkeslag; og mange andre Ting har været hans Planer, fordi at Livet med dets faa Åar, kun ere forholdsvis Øjeblikke for Jehovah. Det er kun et Blink eller en Drøm, der kommer og gaar; men med Hensyn til de kommende Evigheder og de Virkeligheder, vi ville have at gjøre med herefter, er det en anden Sag. Jeg har hørt Folk tale om Guds Grusomhed paa samme Maade som naragtige Mennesker tale om deres Fædre. Hvem kender Noget om Gud? Have I nogensinde set ham? Nogle mene, at det var meget grusomt af ham at ødelægge Verden ved Syndsloden. Hvor ved de, om det ikke var den største Velgjerning, han kunde have vist det ugrundelige Folk? Hvor ved de, om det ikke var en af de rigeste Belsignalser, han kunde have udgydt over deres Hoveder, at bortføje dem fra Jordens Overflade og sende dem til en anden Tilværelse og der kaste dem i Fængsel? Hvorledes vide I det? I Sandhed, I vide ikke, at dette ikke var Tilfældet.

Lad os for nogle faa Øjeblikke betragte Tingene som de ere. Jeg skal fortælle Eder som de ere og som de vare. Før Syndslodens Dage erholdt Satan Herredømme over mange Mennesker og bragte dem under sin Magt og Regering. Han begyndte med Rain, hvem han gjorde til en Morder, og lærte ham mange slette Principer. Under Satans Magt og Indflydelse virkede han for at forhindre Guds Hensigter og standse Jehovahs Willie. Satan havde allersort gjort Forsøg i Himlene, men blev fastet ud og erholdt stort Herredømme over deres Hjærter, som han selv havde ført

til Fordærvelse, at han kunde faa dem til at gjøre Ondt, Daarstaber, Falskhed og Fordævelser af enhver Art, i den Grad, at vi blive sagte, at „ethvert Mennekle var opløst i sit Hjærtes Tankers Indbildung, stedse kun til Ondt.“ (Pearl of great Price). Hvad var da at gjøre? Der var Andre, der vare interesserede heri end dem, der vare paa Jordens: der var utallige Hærskarer af Ander i Himlene, der skulle komme og modtage Legemer. Var det Ret og Rigtigt og overensstemmende med Retfærdighedens Principer, at disse, som med deres Fader i Himlene vare rene, skulle komme og paatauge sig Legemer og blive tvungne til at bebo Tabernakler, der vare fødte af disse fordarvede Væsner, der da befolkede Jordens? Dersom I eller jeg havde været der, vilde vi da ikke have sagt til vor Fader: „Fader, ser Du den Ugadelighed, der hersker paa Jordens?“ „Ja, jeg ser den.“ „Er det retfærdigt, at vi skulle gaa ned og indtage disse fordarvede, besmittede og onde Legemer og at modtage vor Herkomst fra dem, og blive underkastede den Magt og Ugadelighed i alle deres Skiffler for Tusinder eller Millioner af Åar?“ „Nej,“ vilde han sige, „det er ikke retfærdigt, og jeg vil bortrydde dem, jeg vil ødelægge dem; naar de leve, have de Evne til at formere deres Slægt, men jeg vil børve dem denne Evne. Jeg vil sende en Vandflod over dem, og derefter vil jeg kaste dem i Fængsel.“ Gjorde han det? Ja, han gjorde; men før han gjorde det, lod han Evangeliet prædike for dem som det nu bliver prædiket, og Mænd, ifølgede med Præstedommet, blev udsendte mellem Folket for at forkynde Livets store Principer for dem, og de havde Evangeliet, Guds Abenbaringer og Forbindelse med deres himmelske Fader. Enøk var en Retfærdig-

digheds-Prædikant, og talrige Vældster blev paa den Tid udsendte blandt Folket for at forkynne evig Sandheds Principer og samle Folket sammen, saa at enhvert Menneske, som vilde frygte Gud og adlyde hans Love og blive regjerede af Retfærdighedens Principer, kunde erholde det evige Evangeliums Belsignalser i deres Hylde; og han samlede dem til sammen før Ødelæggelsen kom. De blev samlede til Zion og dette Zion blev ved Guds Kraft borttaget fra Jorden, og derefter faldt Guds hævnende Haand over den uguadelige Befolkning, som vare tilbage paa Grund af deres Uguadelighed. Vilde det have været rigtigt at tillade Fordærvelse og Ondskab at tage Overherredømmet og Satans Magt at have den fremherskende Indflydelse, samt at lade Gud aldeles være ude af Spørgsmålet? Nej, og dersor gjorde han som han gjorde. Forurettede han dem? Nej; de vilde dog kun have levet nogle saa længere alligevel; men han ønskede ikke, at de skulle vedblive i den Slags Daarlighed, Uguadelighed og Fordærvelse, som da herskede og sagde: „Jeg vil standse det,” og han standsede det. Vi kunne have forunderlige Begreber om et saadant Folks Fremtid. Nogle mene, at de ville forblive i Hervede i al Evighed; men de vare i Guds Haand og han gjorde Det ved dem. Da Jesus Noget efter kom, hvad gjorde han? Saasnart som havde fuldendt sin lange Mission her paa Jorden „led han Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gif bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, dem, som forдум vare gjenstri-dige, der Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage;” at disse maatte blive stillede paa samme God og Stilling som Andre, og blive delagtige i en saa stor Frelse, som det var muligt ifølge Zeho-

vahs evige Love og uendelige Retfærdighed. Paa denne Maade skete Retfærdigheden Hyldest, Loven blev hævdet, de Uguadelige straffede, de usyde og rene Væsner beskyttede og dragne Omsorg for, og endelig, Fængselets Øvre aabnede for de Fangne og Frelse tilbuddt dem. Var der noget Urigtigt i alt dette? „Ja,” siger de Uvidende, som ikke kende Noget til det, „det var meget grusomt.” Den største Grusomhed der er for saadanne Mennesker er, at de ere grusomt uvidende og vide ikke, hvad de tale om.

Nu noget Andet. Evangeliet har fra Tid til anden været sendt ud blandt Folket; og hvad gjør det? Det bringer Liv og Udgadelighed for Lyset. Har Gud nogensinde opgivet sine Planer overfor Jordens Beboere? Nej; men han har i de forstjellige Tidsalbre givet visse Love og Principer til visse Klasser Individer. Der er sagt, at Gud har gjort alle Jordens Nationer af ét Blod, sjældent der er visse Klasser Mennesker blandt Nationerne ligesaa meget som der er visse Klasser Metaller. Enhver Ting er ikke Guldbelagt eller Sølv eller Messing eller Jern; alle indtage deres rigtige Stilling og have deres forstjellige Værd. Saaledes ogsaa med Hensyn til Himmelne. Der er celestiale Legemer, der er terrestriale Legemer og der er telestiale Legemer. Vi underrettes om, at der er en Herlighed som Solens Glans, en anden som Måanens Glans og en tredie som Stjernernes Glans, og at ligesom den ene Stjerne overgaar den anden i Klærhed, saaledes skal det ogsaa være i Opstandelsen. Denne Forskjel hidrører fra Menneskenes Handlinger, som der er sagt: „Vide I ikke, at hvem I fremstille Eder som Ejendomme til Lydighed, dens Ejendomme ere I, hvem I lyde, enten Syndens til Død eller Lydighedens (mod Gud) til Retfærdighed.”

Men hvad ere vi her for? Hvilke ere

de Ting, vi sige os at udføre? Jeg vil spørge: hvad høgte Jesus at gjøre, medens han var her? Kom han for at forbande Menneskeslægten? Nej, men for at velsigne dem; han kom for at opsigte og frelse de Fortalte; han kom for at udfolde evig Sandheds Principer og bringe Liv og Udsbelighed for Dagen formedelst Evangeliet. Han kom i Følge den Allmægtiges evige Bestemmelse for at bringe sit Liv som et Sonoffer for Menneskeslægtens Synder. Han kom for at indføre Principer, der udsprang fra Gud, for at organisere sin Kirke her paa Jordnen og begave sine Disciple med Fuldmagt og Myndighed, saa at de kunde udgaa som hans og Faderens Sendebud for at forkynde evig Sandheds Principer til Menneskeslægten. Dersor siger han: „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen. Og hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt.“ Dette er et af hine evige Principer, som jeg ikke kunne komme bort fra. Dernæst tale vi om en Fordømmelse til Hælvede, og Folk have ligesaa underlige Ideer derom, som om nogen anden Ting. Jeg har læst Fremstillinger, der have været ligefrem gruelige, naar de Fordømtes Tilstand skulde afmales. Det er slemt nok, men det er ikke saaledes som de fremstiller det. Jeg har hørt Digte over dette Emne, som kunne have været poetiske nok, men de have været grumme og græselige og endog usande. Er der Netsærdighed til? Ja. Evig Netsærdighed? Ja. Disse Mennesker, som jeg hentyder til, blev ødelagte af den Allmægtige, og blive til sidst atten frelste af ham. Er der en evig Straf? Ja. Hvad er den? Den er Guds Straf. Er der evige Fængsler? Ja. Hvad ere de? Guds Fængsler. Forbliver Folk i dem for bestandig? Nej ikke i dem alle. Vi

have Fængsler paa Jordnen. Tugthuse, hvori vi indespærre Folk i et, fem, ti eller tyve Aar, som tilfældet maatte være, og naar deres Tid er forbi, komme de ud, men Fængslet bliver fremdeles staaende. Er det et evigt Fængsel? Jeg kunne kalde det saa, om jeg ville; men Folk forblive ikke derinde for bestandig. Har Gud en vis Maade at bestyre sine Anliggender paa? Visselig. Alverdens Dommer burde da i det Mindste ligesaa vel være iftand til at bestyre sine Anliggender, som døde Mennesker deres.

Vi ere komne paa denne Handelsplads og ere kalbede til at prædike. Gud har aabenbaret sin Billie, og Nogle synes at være meget vrede derover. Joseph Smith modtog Åabenbaringen fra Gud. Beed jeg det? Ja, jeg gjør. Kunde han gjøre Noget for det? Om Herren skulde tale til nogen af Eder, kunde jeg da gjøre for det? Eller om en Engel skulde komme til Eder, kunde jeg gjøre for det? Nej, jeg kunde ikke. Nu, jeg kunne gjøre, som de fortelle Eder eller ikke, det er Eders fri Valg. Dersom jeg gjorde, hvad de hød Eder, vilde Verden og Djævelen kalde Eder Daarer, og de have altid sagt saa i enhver Tidsalder; Djævelen og Verden have altid været fjendtlige mod Gud og hans Love, og de vilde forfolge Eder, ligesom de forfulgte ham. Meget vel, behøve vi at kæmpe? Jeg ikke. Jeg takker Gud for det Lys og den Kundstab, som han har aabenbaret os igennem det evige Evangelium. Kunde vi have det, dersom Gud ikke havde aabenbaret det? Nej. Hvem vidste, at Gud levede? Ingen, indtil Joseph Smith kom og Herren talte til ham og udpegede sin Søn til ham, sigende: „Denne er min Søn, den elskelige, hør ham.“ Hvem vidste Noget derom? Ingen i den hele vide Verden. Kunde Joseph gjøre for dette, selv om han havde villet? Jeg

tror ikke, at han ønskede dette, og jeg tror heller ikke, at Nogen behøver at ville dette; dersom Gud vilde nedlade sig til at aabenbare sin Billie, saa tror jeg ikke, at de vilde være synderlig ivrige for at bringe ham til at tie. Vel sandt, en Mængde af Israels Børn gjorde dette, da de hørte Tordenen paa Sinai's Bjerg; de sagde til Moses: „Tal Du til os, men lad ikke Herren tale til os, at vi ikke skulle dø.“ Grunden hertil var at de ikke vare beredte dersor.

Nu, hvad er dette Evangelium indført for? For at bringe Liv og Frelse til Verden. Gud velsignede Abraham paa samme Maade. Hvorfor? „J Dig og din Sæd skulle alle Jordens Slegter velsignes. Jeg vil give Dig min Lov; jeg vil aabenbare Dig evig Sandheds Principer; jeg vil udfolde Himmelens Hemmeligheder for dit Blif, og Du skal se mig og mine Planer. Jeg vil belære Dig om Livets og Frelsens Principer, og jeg vil fortælle Dig, hvad Du skal gøre med dem, efterat jeg har meddelt dem til Dig.“ Ligesaa talte han til Moses og bød ham udvælge en Mand, der kunde være hans Mund til Folket. Og han sagde: „Moses skal være Eder en Gud, og jeg vil tale igjennem ham.“ Og han har gjort det Samme i vore Dage, gjengivet de samme Principer, udsendt et Budskab til Jordens Nationer, og samlet tilsammen de Mennesker, der havde tilstrækkelig Manddom, Standhaftighed, Retskaffenhed og Uttraa til at gøre Guds Billie, og som vilde være bestandige i de Principer, som han havde aabenbaret; han beredte dem for hans Hensigter, og dersom han ikke havde op holdt dem, vilde de ikke have været her ivag. Gre disse Mænd Verdens Fjender? Dersom det at undervise Menneskene om Sandheden er Fjendskab, saa have de gjort sig skyldige deri; dersom

det at gaa uden Pung og Taske og vandre blandt Nationerne for at forkynde dem Frelsens glade Budskab, er Fjendskab, saa maa de have det. Men ledede af evig Sandheds Principer, oplyste af den Almægtiges Aand og opfattende den Stilling, de intage, have de gaaet ud iblandt Jordens Nationer og forkyndt dem Frelsens glade Budskab, og Gud har draget Omsorg for dem. Er der noget Stort heri? Nej, det er simpelthen at opfylde en Pligt. Jeg har selv vandret Hundrede og Tusinder af Mile paa denne Maade, sættende min Lid til Gud. Blev jeg nogensinde forladt? Nej. Led jeg nogensinde Mangel? Nej. Maatte jeg nogensinde gaa hungrig, nøgen og forladt? Nej. Herren sørgede altid for mig og skaffede mig Midler paa enhver Maade, og jeg tiggede heller ikke. Jeg skulde lide at se Den, som kunde sige mig, at jeg havde tigget Noget af Nogen her eller noget andet Sted. Men jeg har bedet af Herren, thi min Religion lærer mig at gaa til ham.

„Nu, vi have en Gjerning at udføre. Ønske vi at fortrædige Nogen i vor Midte? Nej. Se vi ugrundelige, fordærvede og affskyelige Mænd iblandt os? Ja. Hvad ville vi gjøre med dem? Overlade dem i Guds Hænder; han vil behandle dem; det er for os at gjøre Ret, at handle retskaffent og vandre retfærdigt for Herren.

Jeg ser, at Tiden glider. Mit Sind er mere blevet bortledet til en Prædiken om disse Gjenstande, paa Grund af de os omgivende Omstændigheder. Hvorledes er det med den unge Mand her? Vel, jeg vilde ønske, at det var andreledes; jeg vilde ønske, at han havde levet som en god Hellig, hvilket han ikke gjorde. Vi ere ikke komne her for at hengive os til nogen falsk Følsomhed. Han var en Drunker, det er Sandheden, og mange

af Eder vide det. Naar J har sagt det, kunne J da sige noget Børre? Det er nemt nok, men jeg ved ellers intet Slet hos denne unge Mand foruden hin Laft. Jeg kendte hans Fader. Jeg døbte ham Lufinder af Mile hør fra for næsten 40 Aar siden, da han var meget yngre end denne hans Søn nu er. Hans Fader efterlevede Evangeliet og døde stærk i Troen, og hans Moder har været en meget god Kvind, for saa vidt jeg ved; jeg har aldrig vidst Noget imod hende. Denne Søn har kostet hende megen Bevægning, og jeg har været bedrøvet for ham. Vel, burde vi tale om disse Ting? Ja bestandig, den Dag er ikke fjern, da Sløret vil blive taget fra alle Menneskers Ansigtter, og vi skulle alle staa nogue, saa at sige, for Gud, baade J og jeg og denne unge Mand. Vel denne Dreng, jeg kalder ham Dreng, men han er en ung Mand og min Neven ved Egteskab, og jeg vilbe ikke puusse at sige Noget imod ham af den Grund eller nedsatte hans Karakter, men lad os tale om Tingene, som de ere, og forstaa som de ere. Lad mig tilskalde de tilstedevarende Unges Opmærksomhed. Vilde J synes om at ligge i denne Stilling under saadanne Omstændigheder? Nej, det vilde J ikke. Lad os da betragte Tingene, som de ere. Vi ville gjøre det Bedste vi kunne og hvad er det? Der er en besynderlig Udtalelse af Paulus ved en vis Lejlighed, idet han talte om Jøderne og Hedennerne:

„Hvad Fortrin have Jøderne, eller hvad Gavn er Omstjærelsen?“

„Megen, i enhver Henseende, hovedsagelig at dem vare givne Guds Drakler,“
„Vilke ere Fædrene, og af hvem efter Kjødet Kristus kom, som er over Alle, Gud være priset i Evighed,“ osv.

Det er en bedrøvelig Ting at se vores unge gaa bort, saaledes som han har gjort. Han døde ikke beruset, men hans Driftselsbighed var Grunden til hans Død. Vi kunne ligesaa godt tale rent ud derom. Hvad mere? Han er gaaet bort. Har han stadtet Nogen? Kun ved sit Exempel. Har han saaret sin Moder? Ja. Jeg tror ikke, at han syndede medens hans Fader levede, men siden den Tid har han foraarsaget sin Moder mangen sorrigfuld Time. Var jeg bedrøvet, da han døde? Nej. Hvorfor? Fordi jeg vidste, at det var meget bedre

for ham at forlade Jorden end forblive i den Stilling, hvori han har været.

Hvorledes forholder det sig angaaende disse Ting med Hensyn til Fremtidens? Hvad Fortrin har Jøden fremfor Hedningen? Mange i enhver Retning. Dere's være Fædrene, og til hint Folk blevde Guds Drakler givne. Dere's være Fædrene; vi have Fædre, der leve i de evige Verden, Fædre, der ere interesserede i vort Velsærd, Fædre, der ere forbundne med de Besænder hinsides Sløret, Fædre, som virke sammen med os i at høje at fuldbyrde Guds store Planer og Menneskeslægtens Frelse. Kan der gjøres Noget? Ja, og Alt, hvad der kan gjøres, vil blive gjort, men vi maa overlade Fremtiden til den Almægtige med Hensyn til disse Ting. Men vi kunne gjøre Meget i Følge de Principer, som Gud har aabenbaret til os, og disse Ting ville blive udførte, saavidt de kunne.

Jeg vil sige, at jeg ytrer ikke disse Ting for at foraarsage nogen ubehagelig Følelse hos Familien; thi de kunne ikke gjøre for det. Dersom jeg kunde have gjort Noget derfor, saa vilde jeg have gjort det, og ligesaa vilde Moderen, Søsteren eller Vennerne. Vi ere ikke altid Herre over Omstændighederne.

Vi tale nu ikke til de Døde, men til de Levende. Jeg vil sige, lad os undgaa disse Døde, de spire ned til Døden; lad os føge at efterlive vor Religion, adlyde Guds Love og holde hans Bud. Og med Hensyn til Fremtiden, saa ville vi overlade dem i den Almægtiges Hender; han gjør alle Ting vel, og vi ville gjøre Alt, hvad vi kunne for at fremme de Levendes Velsærd og de Dødes Lykke. Vi gjøre Meget for Udsørelsen af dette; vi bygge Templer og administrere deri, og vi gjøre det i Lydighed til Guds Lov og i Overensstemmelse med Patriarkernes, Apostlene og alle Guds Mands Følelser, hvilke have levet tilforn. Og vi ville forsøge at fortsætte, efterlive vor Religion og holde Guds Bud, saa at vi kunne fryde os herefter. Og jeg vil sige til Moderen, lad dit Hjerte finde Trojt, thi Du skal blive velsignet, baade i Tid og Evighed. Og jeg vil sige til Eder alle: efterlev Eders Religion og hold Guds Besalinger, thi kun deri er der Sikkerhed. Gud velsigne Eder i Tid og Evighed. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. April.

De kommende Straffedomme.

Antallet paa de religiøse Mennesker, som tro paa, at disse ere de sidste Dage, og at Plagerne og Straffedommene som skulle ramme Nationerne, ligge nær for Øren, er hurtigt vorende. Der er Mange, der kun begynde med at henvende deres Opmerksomhed paa de Ting, som Profeten Joseph Smith for halvtredsindstyve Aar siden forudsagde, vilde indtrefte i denne Slegts. Angaaende denne Gjenstand, udtrykker Dr. Seiss sig saaledes:

„Tænkende Mennesker ville forundre sig over den sorgelige Tilstand, hvori det nuværende Samfund vil befinde sig: de ville lammes af Skæf ved de mægtige Tumulter og Uroligheder, som ville vende op og ned paa Alting i Kirke og Stat; de ville blegne ved Hæmpeæssige Bevægelser af Revolutionister og militære Despoter, og det vil sortne for deres Ærne, naar de skue ind i Fremtiden og forsøge paa at udgransse, hvad Folgerne af alt dette skal blive. Nogle ville kalde det Fremfriidt, — Andre Folgerne af Maengdens sætte Opdragelse; Nogle ville tilskrive det Vergjærrighed, — Andre ville kaste Skylden paa Lovene, medens atter Andre ville tenke, at det er Friheden, der vaagner af Aarhundreders Dvale for at tage Herredømmet over Verden. Tusinde Theologer, Filosofer og Jurister ville have Tusinde forskellige Opløsninger paa den store Gaade om, hvad det er, som er ifærds med at ske, uden at en eneste af dem vil træffe den virkelige Sandhed, nemlig at det er Dommens Dag, der er begyndt. Tegn og Under skulle vise sig Allevegne, hvilke den Vantro strax vil tilægge en eller anden naturlig Aarsag, medens religiøse Skinhellige endog ville negte at tro, hvad deres egen Fornuft figer dem at være sandt. Hele Verden, den Høje som den Lave, med Undtagelse af nogle Faa her og der, som have fuld Tro paa, hvad Gud har freget os til Lærdom, vil gaa sin Opløsning imøde uden at vide, hvad der virkelig gaar for sig. Disse Dommens Dags rødselsfulde Begivenheder ville overkomme Verden som en Tyv, og dette selv forinden ret mange af de gudsfrugtige Mennesker skulle lægge Merke til, at disse Scener have begyndt, og medens den store Maaske af Verdensmænd og Politikere endnu ikke ville tro, før det sidste Øjeblik, da Menneskenes Søn skal komme og slaa dem for evigt i sin frygtelige Brude. „Men ligesom Noæ Dage vare, saa skal og Menneskenes Søns Tilkommenlse vare. Thi ligesom de i Dagene for Syndfloden aade og drak, toge tilægte og bortgifte indtil den Dag, der Noah gif ind i Arken; og de agtede det ikke, indtil Syndfloden kom og tog dem alle bort, saaledes skal og Menneskenes Søns Tilkommenlse være.“ Maaske det havde regnet en Maanedstid, førend disse ugodelige Bespottere begyndte at føle noget Usædvanligt. Maaske Mange af dem saa Arken gradvis have sig efter som Vandet tiltog, og dog stode paa Toppen af Bjergene og lo ad den gamle Prædikants Daarstak. Skjønt Dalene blevet fyldte og Vandet steg højere og højere med hver Time, „agtede de det ikke“, førend

de blevne opslugte af de ustaabselige Bølger. „Dg saaledes stal Menneskenes Søns Tillommelse være.“ Nationerne skulle undergaa deres Dom, de Hellige, som ere døde, skulle opstaa, og de Hellige, som leve, skulle blive forvandlede og hele Jorden skal sulle under Beerne, som allerede have begyndt; men alligevel ville Mange gaa i sin sædvanlige Dont og nægte at tro, hvad de se for deres Øjne. Nationerne ville i deres Fortvivelse erklære hverandre Krig, foretage Underhandlinger, danne Alliancer og forene deres Hære og samle deres Stridsmænd imod Lammet og hans Folk, indtil til sidst, til deres evige Forfærdelse, Menneskenes Søn skal vise sig med sine Hærskarer af Hellige og udgyde sine Bredes Skaaler over deres Hoveder.“

Afløsning og Beskiftelse.

Eldste L. Svendsen løses fra at præsidere over Aarhus Konference,

Eldste N. Thomsen løses fra at arbejde i Københavns Konference,

Eldste Christen Jeusen beskiftes til at præsidere over Aarhus Konference.

De to førstnævnte Eldster, som ere afløste med Tilladelse til at rejsе hjem, afrejste fra København, ledsagede af en anden emigrerende Broder, Fredagen den 2den April d. A. for over Hull at støde sammen med det Emigrationsselskab, der afrejste fra Liverpool den 10. April. Vi nedbede vor himmelstede Faders Beskyttelse over dem og ønske dem en lykkelig Rejse til deres kjære Hjem i Bjergenes fredelige Dale.

N. Wilhelmsen,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Ogden, Utah, den 14^a Februar 1880.

Præsident N. Wilhelmsen.

Kjære Broder. — Jeg blev meget glad, da jeg modtog Deres hære og interessante Brev af 3. Decbr. f. A., hvilket gav mig et meget klart Indblik i den skandinaviske Missions Anliggender. Tillige maa jeg lykønske Dem, fordi De er bleven kaldet til at overtage Bestyrelsen af samme under saa lovende og opmuntrnde Omstændigheder; min Øjn for Dem er, at den Allerhøjestes Velsignelser stedje maa blive Dem tildelte, saa at De under den Hellig-Aands Bejseling maa kunne fortsætte Deres gode Virksomhed og i Forening med de mange

gode og nidskjære Eldster, som arbejde under Deres Bestyrelse, blive i stand til at udføre et stort og mægtigt Arbejde i Skandinavien, saa at Beboerne i ethvert Hus maa blive advarede og Alle, som ønske det, faa Lejlighed til at glæde sig i det herlige Evangelium, som er blevet gjengivet fra Himmelten til Jorden i den sidste Uddeling.

Nu, medens Markerne ere hvide og modne og medens Omstændighederne ere gunstige, er det netop den rette Tid at udstrække Evangeliets Segl og høste, samt indsamle til Dærsteloen den kostbare Afgrøde af Menneskesjæle, der ere bestemte til at udføre Herrens Gjerning og fra hvis Midte Gud vil udvælge de, som

stulle regjere med ham under den tusind-aarige Fredsregjering paa Jorden. Lad endnu en kort Tid hengaa, og I ville ikke have det saa behageligt i Adspredelsen. Krig, Hunger og Pest vil sætte de politiske Kræfter i en saadan Bevægelse, at de religiøse Rettigheder, som man nu nyder i en saa stor Grad, ville blive beskaarne, om ikke aldeles ophævede. Maa et hjærligt Forsyn lade Fred og Befsigelse hvile over de nordiske Lande, indtil de retfærdige blive indsamlede; og maa Guds Kraft storlig forøges hos hans trofaste Ejendomme og maa den dygtiggjøre dem til, fremdeles at bære kraftige Vidnesbyrd om Herrens Gjerning her paa Jorden, samt til at opøsge de fortalte Faar og bringe dem tilbage til den store Hyrdes Faaresti.

Siden Deres Afrejse have vi havt endel Sygdom i Familien, men nu ere vi efter vel og glæde os i vores Arbejder. Vinteren har været usædvanlig streng dette Aar, og man frygter for at mange af Kreaturerne, der pleje at faa Næringen ude, ville dø af Hunger, da der i Forbindelse med det kolde Vejr er falden en usædvanlig stor Mengde Sne; vi have sjældent havt et saa godt Kaneføre i disse Dale som i denne Vinter.

Bed vor sidste Kvartalskonference i Logan blev et nyt Ward (Gren) organiseret og tillagt Staven, og en ny By er blevet anlagt ved Utah- og Nord-Banen i nærheden af Snake River. Nybyggerne i Kolorado ere blevne forøgede med et Selskab emigrerede Hellige fra de sydlige Stater under Eldste John Morgans Ledelse, og saa omfattende er Arbejdet i de sydøstlige Stater, at nævnte Eldste bestandig sender Bud hjem efter flere Eldster. Ogsaa vores Nybygger i Arizona og New Mexico voxe baade i Omsfang og Bestand.

Bed Udgangen af Aaret 1879 var

der indkommen i frivillige Gaver omrent 192,500 Dollars (c. 712,250 Kroner) til Templet i Logan. Tagtømmeret er alt sammen skaaret, hørt ned og opstaplet paa Tempelpladsen, og endel Tømrere og Snedkere ville begynde at tildanne det, saasnart Befret vil tillade det. Formanden, Broder C. D. Card siger, at dersom Alt gaar ligesaa godt i Fremtiden, som det hidtil har gjort, haaber han at faa Taget rejst til August. Sneen har i væsentlig Grad lettet Transporten af Tømmeret baade til og fra Savmøllen. Paa en eneste Dag bragtes ikke mindre end 35 Loes Tømmer paa Tempelpladsen. Sten, Sand og andre Bygningsmaterialier ere ogsaa blevne bragte paa Pladsen gjennem Vinterens Løb, for at Arbejdet kan gaa hurtigt fremad til Foraaret.

Paa Templet i Mantti arbejdes ogsaa med Ridkærhed, men man er endnu ikke kommen saa langt med selve Bygningen paa Grund af det store Arbejde, som først maatte udføres for at terrassere Højen, hvorpaa det skal staa.

Eldste Moses Thatcher, der for Tiden upholder sig i Staden Mexiko, underretter os om, at tolv Personer, der fornylig ere blevne tillagte Kirken ved Daab, samt at han, tilligemed Brødrene J. Stewart og Trejo Gonzales, har de bedste Forhaabninger om Evangeliets Udbredelse i dette Land, trods de dybe Rødder, som Katholikismen har slaaet i Folkets Hjarter. Betydelig Indianerbloed findes der blandet med det spanske, hvilket endmere begrunder vores Forhaabninger om en god Høst i denne Landsdel.

Bor lovgivende Forsamling, som holder Sesjon denne Vinter, arbejder af alle Kræfter paa at forbedre Territoriets Love; endnu har Guvernøren kim underskrevet et halvt Dusin Lovforslag af mindre Betydning. Guvernør Emerys

Embedstid er forbi, og en Aanden er blevet bestillet til at indtage hans Plads. Der er saaledes bestandig Forandringer, som ikke synes at være til nogen synderlig Nytte. Tre ny Rountier ville sandsynligvis blive organiserede i den østlige Del af Territoriet, nemlig San Juan, Emery og Uintah.

Det vil maaſte interessere Dem at erfare, at Hr. Hubert H. Bancroft af San Francis̄o, Kalifornien, er iferd med at udgive en Historie over alle Staterne langs det stille Hav fra Alaskā til Central Amerika, indbefattende Utah, Nevada, Kolorado, Ny Mexiko, Arizona osv. Det hele Værk vil bestaa af 20 Bind, hver paa 750 Sider — i Sandhed et stort Værk. Han har indbuddt vor Historiestriver, Eldste Orson Pratt, at komme til Kalifornien og opholde sig hos ham i hans eget Hus, medens den Del af Værket, som vedrører Utah, bliver udarbejdet. Vi have derfor Grund til at haabe, at Utah og dets Grundlæggere ville paa en sandfærdig og hæderlig Maade blive omtalte paa Historiens Blade, saa at Verden, hvis den ønsker det, vil kunne lære de ledende Træk i

vor Tilværelse og Arbejder at hende, saaledes, som de ere. Hr. Bancroft er ogsaa Forfatter af en Historie over Stillehavstaternes indfødte Racer, et værdifuldt Værk, bestaaende af 5 Bind hver paa 750 Sider.

Jeg har ikke hørt Noget fra Deres Familie i længere Tid, men jeg haaber, at de Alle ere vel og at Intet skal hindre Dem i at virke med al Deres Styrke og Tro for Evangeliets Forkynelse, og maa Herren forunde Dem enhver god Gave, som kan tjene Dem til Nytte i Forfremmelsen af den store og herlige Sag, hvormed De er forbundnen.

De bedes at hilse Brødrene, som arbejde i Forening med Dem, og give Dem min Belsignelse og gode Ønsker. Jeg erindrer endnu med Fornøjelse det Besøg, som jeg i Deres Selskab aflagde til Skandinavien for nogle Aar siden. Med Herrens Hjælp ville vi prøve paa at gjøre Noget for de Fattiges Udfrielse det indeverende Aar.

Bedende Herren at velsigne Dem rigelig forbliver jeg Deres Broder i det evige Evangelium.

Franklin D. Richards.

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog.)

Af Eldste George Reynolds.

(Fortsat fra Side 208.)

Alma den Yngre.

Bed næste Aars Begyndelse, (Aar 82 f. R.) vendte Alma sine Fjed mod Besten. Han besøgte først Melets Land, hvor hans Arbejder blevne kronede med store Belsignelser. Efterat have tilfredsstillet sig selv med det Gode, han havde udført, „vandrede han tre Dages Rejse mod Nord fra Melets Land,” og kom

til en stor og uguadelig Stad som kaldtes Ammonihah. Her fandt han et uguadeligt Folk, opfyldt med Nehors Løgne og hildede i allehaande Laster og Afslægheder, uden at de vilde omvende sig, fordi de havde den for dem behagelige Løgn som Grundvold for deres Tro, at alle Mennesker vilde blive frelste. Byen

var i Hænderne paa et Slæng af for-dærvede Dommere og Prokuratorer, der oppeggede til Opstand, Splid og Retter-gang, for at disse som en Følge heraf kunde fylde deres egne Lommer. For-uden dette pønsede de hemmeligt paa at styrte Regjeringen for at berøve Folket deres højstfattede Friheder. Blandt et saadant Folk arbejdede Alma forgjæves; — Ingen vilde høre ham, Ingen vilde adlyde ham, Ingen bød ham Hvile eller Føde; Spot og Haan var hans Løn, og han blev spytet paa, mishandlet og jaget ud af Staden til Tak for sin Møje. Alma forlod Staden efter mange frug-testløse Anstrengelser, vedholdende Bønner og lang Faste, samt ned udmattet Legeme og sygt Hjerte paa Grund af Folkets Ugadelighed, for at søge et andet Folk, der var mere værdigt til Frelsens uvurderlige Gaver. Han lagde sin Vej mod Narons Stad; men som han var paa Vejen derhen, da stod en Engel (den samme Engel, som i sin Tid havde tjent til hans Omvendelse) for ham og vel-signede ham. Han sagde ham, at han skulle opløfte sit Hjerte og glæde sig paa Grund af sin Trofasthed. Derefter befalede Engelen ham at vende tilbage til den forbandede Stad, som han nys havde forladt og udraabe til dens ugude-lige Indbyggere den forfærdelige Trusel, at „uden de omvende dem; vil den Herre Gud udrydde dem.“

Profeten adlod ufortøvet Engelens Ord. Ab en anden Vej naaede han den domfældte Stad, som han gif ind i gennem dens sydlige Port. Nu var han meget hungrig, hvorfor han bad en Mand, som han mødte: „Vil I give en ydmig Herrens Ejener Noget at æde?“ Denne Mand (som, forunderlig nok, synes at have været meget rig,) førte ham med Glæde til sit Hjem og bespiste, klædte og herbergede ham. Amulek, saaledes var

Mandens Navn, fortalte ham ydermere at han ogsaa havde haft Besøg af en hellig Engel, som havde underrettet ham om Højpræstens Komme, og besalet ham at modtage ham i sit Hus. Og Alma velsignede Amulek og hans Hus, og forblev hos ham og udhviledte sig under hans gæsfri Tag nogen Tid; men han skulle ikke længe forblive saaledes i Fred og Ro. Folket tiltog i Synd, og deres Ugadeligheds-Bøger var næsten fuldt. „Gaa“, kom Herrens Ord til ham, „Gaa, og sig ogsaa til min Ejener Amulek: Gaa hen og spaar for dette Folk, sigende: Omvender Eder; thi saa siger Herren: Uden I omvender Eder, vil jeg hjemmøge dette Folk i min Brede; og jeg vil ikke afvende min grumme Brede.“ Fyldte med den Hellig-Nand, gif disse Israels, Guds Ejener modigt frem og forkyndte deres frygtelige Budstab. De gif fra Sted til Sted og opbstede deres Røst ligesom Jonas, da han sagde: „Om fyrrække Dage skal Nineve blive ødelagt.“ De hedeniske Nineviter hørte det og omvendte sig, men de syndige Israeler i Ammonihah lo, spottede, haanede og vendte sig foragteligt bort. Nogle ganske Faa anammrede dog virkelig deres Vidnes-byrd, men dette forsøgte kun Mængdens Raseri, som, opægget og ansørte af de endnu mere ugadelige Samfundsstyrere og Lærere, forfulgte Profeterne og ihjel-slog de Troende. (M. B. Side 234.)

Den Beretning, som er given om Almas og Amuleks Lærdomme, deres Disputter med Zeezrom og andre Prokuratorer og ledende Mænd, er udførligt given i Mormons Bog, og, som Følge heraf, have vi nedarvet til os, nogle af de simpleste og grundigste Lærdomme om Forsioningen, Opstandelsen, Prestedømmets Kraft osv., som nogensinde findes blandt Menneskene. Vi kunne ikke her følge dem i alle de forskellige Omsten-

digheder, der ledte til den sluttelige Katastrofe. Trofaste advarede Profeterne Amunihah for den kommende Ødelæggelse; spottende og mistroiske forlæste dette forhærdede Folk deres advarende Ord med Trods. De Faa, som troede, blandt hvilke vi særligt ville nævne den listige Bezem, blevne udjagne af Staden, mens Alma og Amulek blevne bundne med sterke Neb og, under den falske Vestyldning at have overtraadt Lovene, blevne de fastede i Fængsel.

Efter saaledes at have indespærret Alma og hans Medarbejder i en Celle, efterstræbte det rasende Folk disse Mænds Hustruer og spæde Øvrer, som de havde borttaget, og i forening med de, der havde annammet Sandheden men endnu vare forblevne i Staden, opbrandte dem alle paa et stort Martyrbaal. I disse Tortur-Flammer fastede de ogsaa de Optegnelser, der indeholdt den hellige Skrift, da de i deres blinde Næser indbildte sig derved at kunne ødelægge Sandheden, som de afflyede. I deres djævelske Grusomhed bragte de Alma og Amulek til Martyrstedet, for at de kunde være Vidne til de Uskyldiges Lidelser og høre Jlden knittre og de Ulykkeliges Dødsstrig fra Flammerne. Med spottende Raab og Gebærder opfordrede de Profeterne at udfri deres døende Tilhængere. Amuleks ødle Hjerte led usigeligt, og han bad Alma om at udøve den guddommelige Myndighed som de besade til at frelse Ørene fra de fortærende Flammer, men Alma svarede: „Aanden twinger mig til, ikke at udrelle min Haand; thi se, Herren tager dem op til sig i Herlighed; og han tilstebet dem at gjøre disse Ting ved dem, efter deres Hjærters Haardhed, for at de Domme, som han vil lade komme over dem i sin Brede, maa være retfærdige, og de Uskyldiges Blod skal vidne imod dem,

ja raabe stærkt imod dem paa den yderste Dag.“ Da sagde Almulek: „Maaaske de ville brænde os ogsaa.“ Til hvilket Alma svarede: „Det ske efter Herrens Villie. Men se, vor Gjerning er ikke fuldført; dorfør kunne de ikke brænde os.“

Da Jlden var brændt ned og det kostelige Brændsel af menneskelige Legemer og hellige Optegnelser var fortæret kom Byens Overdommer hen til de to Profeter, der stode bundne, og spottede dem. Han slog dem paa kinden og spurgte dem, om de igjen vilde prædike for Folkets saa at de skulde fastes i en Sp af Jld og Svovl, da de nu havde set, at de ikke havde Magt til at frelse de, som her vare brændte, og at Gud ejheller havde udøvet sin Kraft til Gunst for dem. Ingen af dem svarede ham et eneste Ord, hvorefter han atter slog dem og besalede, at de skulde føres tilbage til Fængslet.

Efter tre Dages Fængselskab blev de besøgte af mange Dommere og Sagførere, Præster og Lærere, efter Nehors Orden, som kom for at glæde sig over deres Fangers elendige Tilstand. De krydsforhørte dem, men Ingen af dem vilde svare. Næste Dag kom de atter igjen og gik frem paa samme Maade; de spottede dem, sloge dem og spyttede paa dem; de plagede dem med usørskammende Spørgsmaal, saadanue som deres Troes lave Natur indgav dem. „Hvorledes skulle vi se ud, naar vi ere fordømte?“ spurgte de spottende. Tause og taalmodige bare de Alt dette; Dag for Dag gjentog det Samme sig; Amunihaiternes Hjærtter blevne haardere og haardere mod deres Faenger; stærkere og stærkere tiltog deres Had. De afrev Alma og Amuleks Klæder og i denne nøgne Tilstand bandt dem med sterke Neb. De borttog deres Mad og Drikke og paa alle mulige Maader pine og plagede

deres Legemer og ophidsede og tirrede deres Sjæl. Paa den 12 Dag af den 10 Maaned og det 10 Aar af Dommernes Regering (82 f. R.), kom Overdommeren og hans Følgesvende atter til Fengslet. Ligesom han plejede, slog han Brødrene sigende: "Dersom I besidde Guds Kraft, da besri Eder selv fra disse Baand, da ville vi tro, at Herren vil ødelegge dette Folk, saasom I haver sagt." Denne uguadelige Opfordring gjenstog Pøbelen én for én som de gif forbi dem, og for at folge deres Leders Exempel, sloge dem ligleedes i Ansigtet. Paa denne Maade paatog enhver Enkelt sig Ansvoaret for den Trods, de viste den Almægtige, og ligesom sagde: "Vort Blod komme over vore egne Hoveder." Tiden til at vise Guds Kraft var nu kommen — Udfordringen var blevet modtaget. Profeterne rejste sig i deres fulde Majestæt; de blevé iførté med Kraft fra Jehovah; de sønderbrøde de Baand, der holdt dem bundne, som om det kunde være brændt Traad, og stode nu fri og frank for den strafslagte Pøbel. Det Første, disse Nehors gudsforægtende Tilhængere gjorde, var at komme bort fra Fengslet; i den Trængsel, der herved opstod, faldt Nogle til Jorden, Andre, fortængte af Pøbelen bagved, styrtede over disse igjen, indtil det til sidst blev én stor sammenblandet og broget Masse, der sparrede Bejen for hverandre, hylede, bandede, bade og sløges, og forgjerves anstrengte sig for at naa den ydre Udgang. Medens endnu Forfældelsen var paa sit Højdepunkt, rykkede et Jordstælv Fengslets Mure; de skjælvede, vakte og faldt over den strigende Menneskemasse nedenunder, begravende i én uhyre vindviet Grav, Statsmand og Dommere, Sagførere og Embedsmænd, Prester og Lærere. Ikke en Eneste blev staanet af den uguadelige Pøbel, der nogle faa Øjeblikke forud havde neget Himmelnen og udfordret Jehovahs Magt. Alma og Amulek stode uskadte i Midten af Ruinerne; men forlod strax Skuepladsen for denne Ødelæggelsesscene og gik ind i Staden. Det forfærdede Folk flygtede her for dem som en Flok Geder flygter for to unge Löver.

Efter Befaling forlode Alma og Amulek den dømte By og gik til Sidoms Land. Her fandt de den Hellige, som vore blevne udjagne af Ammonihah. Til disse gave de den sorgelige og dog hellige Beretning om deres drebte Venners Skæbne, og med mange vise og trøstende Ord opmuntrerde dem til at hellige deres

Liv til Kristus. Her fandt de ogsaa Beezrom den Lovkyndige, der led heftige Samvittighedskvaler over hans begaade Synder og led ogsaa legemlige Smarter paa Grund af en brændende Feber. Efter hans Ønske kom de to Tjenere af den Allerhøjeste til ham, og erfarede, at han under stor Trængsel havde omvendt sig og at Tro var spiret op i hans Hjerte. Alma gjorde da Brug af den Myndighed, som hans Kærlige gav ham, og henvendende sig til Himmelnen raabte han: "O Herre vor Gud, forbarm Dig over denne Mand og helbred ham efter hans Tro paa Kristus." Da Alma havde sagt disse Ord, stod Beezrom op paa sine Fødder, thi Feberen havde forladt ham; han var helbredet ved Guds Raade. Folket omkring ham forundrede dem meget over denne Tilhængdegivelse af Guds Godhed. Beezrom blev da døbt af Alma og blev en nidkjær og trofast Kjæmper for Guds Love.

Det næste, Alma foretog sig, var en fuldstændig Organisation af Kirken i Sidom, og efterat dette var blevet tilfredsstillende udført og de rette Præstedommets Embedsmænd vare blevne ordinerede og bestikkede, vendte Alma, led-saget af sin trofaste Ven Amulek, tilbage til sit Hjem i Barahemla.

Næste Aar blev Ammonihah ødelagt. Næppe fire Maaneder efter at de to inspirerede Guds Mand havde overladt den til sin Skæbne, faldt Lamaniterne over dem som en heftig Hvirvelvind og som en nedskytende Lavine. Sverd og Lanser, Spyd og Pike stempledé deres Sønner og Døtre, unge og gamle, til den evige Ilds Straf. Et Døgn forterede de grusomme Flammer Ammonihahs Taarne og Mure, og deres Skin oplyste de fjortliggende Bjergtoppe, der igjen oplyste Dalene. Den store Stad var ikke mere; Herrens Ord var gaet i bogstavelig Opfyldelse; ikke et eneste af dens Børn blev tilbage. Kun Brandtomter og Ruiner var tilbage, hvor Hunde, Gribber og vilde Dyr sløges om de døde Legemer. Et mange Aar derefter forblev den ubebuet, og under Navn af "Nehors Ødeleggelse" stod den som et vedvarende Bidnesbyrd og Tegn for hele den nephitiske Nation paa, at Herrens Ord aldrig fejler, og at Himmelnen hører ham til og han vil betale. (Aar 81 f. R.)

Efter at have givet Afskald paa Embetet som Overdommer, havde Alma ikke mere Ledelsen af Nephiternes Hære. En retsædlig Mand ved Navn Boram var

deres Overhærsører. Uophørligt samlede han sin Styrke og forberedte sig paa at mynde de indfaldende Lamaniter. Vidende at Alma var Guds Mund, gif han og hans to Sønner til Højpræsten og bad om Underretning om, hvorledes Felttoget fulde anføres. Disse Instruktioner blevne givne og efterfulgte, og Nephiterne kunde skrive "Sejr" paa deres Bannere, medens Lamaniterne i stortsette Norden flygtede tilbage til deres eget Land, og der var nu bestandig Fred i Landet i tre Aar.

Under denne Fredsperiode prædikede Alma og hans Medbrødre Guds hellige Ord i Landens Kraft og Overbevisning, med megen Held. Kirken vandt stor Fremgang overalt i Nephiternes Land. I denne lykkelige Tid "var der ingen Ulihed blandt dem; Herren udøste sin Vand over alt Landet" for, som Alma antog, at berede hans Folks Hjertet for Kristi Komme. Ligesom mange andre af de gamle Profeter, daterede han Tiden for denne herlige Tildragelse for tidligt. Han anede Intet om de Krigs og Uenigheder, Fjendskab og Brud, Fraafald og Lovdragt, aandelige Drængsler og materielle Opstande, som endnu fulde intresse for denne velsignede Dag. Med det herlige Maal for Øje, arbejdede han og glædede sig, prædikede, velsignede og profeterede, utrættelig i Energi og kundespræt, naar han saa Folket Haardhjertethed og aandelige Blindhed. En Begivenhed, som indtraf, bragte ham usigelig Glæde. Hans ungdommelige

Medarbejdere, Kong Mosias Spinder, vendte tilbage fra en fjortenaarig Mission blandt Lamaniterne, i hvilken Tid de, under haarde Prøver og store Farer, ved Guds Naade havde bragt mange Lufinde af denne formørkede Slægt til Kundstab om det evige Evangeliums Principer. Beretningen om deres Farer, Besværligheder, Taalmodighed, Glede og Sejr, tilhører vel ikke med Rette Almas Levnetsbeskrivelse, men disse to Historier løbe saa nær jævnfødes hinanden til Guds Paradis.

Alma var undervejs Syd paa til Manti Land fra Zarahemlas Land paa en Missionsrejse, da han mødte Ammon og hans Brødre, der kom fra Nephis Land. Da han havde hørt Beretningen om deres Mission, rejste han strax med dem tilbage til Zarahemla. Her blev Lamaniternes Tilstand og Unliggender berettede Overdommeren, der lagte hele Sagen for Folket, saa at hvad der maatte blive gjort til Gunst for de kristne Lamaniter, kunde blive gjort med almindeligt Bisfalb. Nephiterne besluttede at give Jershons Land (beliggende Syd for Landet Bountiful) til Gje for Folket. Ammon, ledsgaget af Alma, vendte med disse glædelige Tidender tilbage i den sydlige Ørken til det Sted, hvor hans Folk ventede Nephiternes Afgjørelse. Efter at Alma og Andre havde betjent og trøstet dem, tiltraadte de deres Rejse til det Land, der var anvist dem som deres fremtidige Opholdssted. (Fortsættes.)

"Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og kostet 12 Øre pr. Expl.

De Sidste-Dages Hellige asholde Forsamling i København hver Søndag fra 2—4 og 7—9 Eftm. og Fredag Aften fra 8½—10 i St. Regnegade Nr. 26, 2den Bagsal.

Indhold.

Tale af Præsident John Taylor	209.	Afløsning og Bestikkelse	218.
Nedaktionsbemærkninger :		Korrespondance	218.
De kommende Straffedomme	217.	Almas Familie	220.

København.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelm sen.

Lorenzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.